

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Dalawampu't Dalawa

Ang Pagbubunyag ng Katotohanan: Isang Paglalakbay sa Kabanata 11 ng Aklat ni Daniel at sa Pagliliglig sa Bayan ng Diyos

Jeff Pippenger
2024-03-07

Nang ang liwanag ng Daniel kabanata labing-isa, mga talata apatnapu hanggang apatnapu't lima, ay naalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989, ang mga kaaway ng katotohanan ay nagbangon ng pagsalungat na nagbigay-daan sa Diyos na ihayag ang mga katotohanang magtatanggol sa mga pangunahing saligan ng siping iyon sa aklat ni Daniel—na siya namang naging paksa at tuon ng mga pagsalakay ni Satanas. Ang kontrobersiyang iyon hinggil sa katotohanan at kamalian sa kasaysayang iyon ay ginamit ng Banal na Espiritu upang tukuyin ang ilang mga tuntuning propetiko na higit pang magpapalago sa kaalamang naalisan na ng tatak, at na mula noon ay susubok sa huling salinlahi sa kasaysayan ng daigdig. Pinag-aaralan natin ang “tatluhang aplikasyon ng propesiya,” at kinikilala ang mga aplikasyong iyon bilang isang pangunahing tuntunin na inihayag mula sa proseso ng pagtutol na iniharap ni Satanas noong mga panahong yaon. Ang kontrobersiyal na prosesong iyon ay tinukoy ni Kapatid na White bilang “pagyanig.”

"Itinuro sa akin ang providensiya ng Diyos sa gitna ng Kaniyang bayan at ipinakita sa akin na ang bawat pagsubok na idinudulot ng proseso ng pagpipino at pagpapadalisay sa mga nagpapakilalang Kristiyano ay nagpapatunay na ang ilan ay latak. Ang gintong dalisay ay hindi laging lumilitaw. Sa bawat krisis pangrelihiyon, may ilan na nadadaig ng tukso. Ang pagyanig ng Diyos ay nagpapalipad ng napakarami na gaya ng tuyong mga dahon. Ang kasaganaan ay nagpaparami ng malaking pulutong ng mga nagpapakilalang mananampalataya. Ang kapighatian ay nagpapalis sa kanila mula sa iglesia. Bilang isang uri, ang kanilang mga espiritu ay hindi matatag sa Diyos. Lumalabas sila mula sa atin sapagkat hindi sila sa atin; sapagkat kapag umusbong ang kapighatian o pag-uusig dahil sa salita, marami ang natitiosod." Testimonies, tomo 4, 89.

Ang "pagyanig" ay nabubunsod kapag ang Leon mula sa lipi ni Juda ang nag-aalis ng tatak sa katotohanan at pagkatapos ay ipinakikilala ito.

Itinanong ko ang kahulugan ng pagliliglig na aking nakita, at ipinakita sa akin na iyon ay idudulot ng tuwirang patotoong ipinukaw ng payo ng Tapat na Saksi sa mga taga-Laodicea. Magkakabisa ito sa puso ng tumatanggap nito, at aakay sa kaniya na itaas ang pamantayan at ibulalas ang tuwirang katotohanan. Ang ilan ay hindi mababata ang tuwirang patotoong ito. Sila'y titindig laban dito, at ito ang magdudulot ng pagliliglig sa bayan ng Diyos. Mga Unang Sulatin, 271.

Ang pagpapakilala ng “katotohanan” ay laging nagdudulot ng isang pagliliglig, at ang katotohanang inalisan ng selyo noong 1989 ay siya mismong nagdulot nito. Isa sa mga kapakinabangan na idinulot ng pagtutol na iniharap laban sa katotohanan ay ang pagbuo ng isang kalipunan ng mga alituntunin upang itaguyod ang paglago ng kaalaman sa mga sumunod na taon pagkalipas ng 1989. Ang pagbuo ng mga alituntuning ito ay kaparis ng pagbuo ng isang kalipunan ng mga alituntunin sa kapanahunan ng mga Millerita. Lahat ng tatluhang aplikasyon ng mga propesiya ng Banal na Kasulatan ay nakaambag sa kalinawan ng mga pangyayari sa mga huling araw.

Ang tatlong paglalapat sa Roma at Babilonia ay nagtatatag ng ugnayan sa pagitan ng babae at ng hayop na kanyang sinasakyan at pinaghaharian, sa kasaysayan ng krisis ng batas ng Linggo, na siya ring kasaysayan ng ehekutibong paghatol ng Diyos sa patutot ng Babilonia.

Ang tatluhang paglalapat ng “ang mensaherong naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan,” at gayundin ng “Elias,” ay nagpapakilala sa gawain at sa mensahe sa dalawang kapanahunan na naglalarawan sa pagsasara ng probasyon sa mga huling araw. Ang unang kapanahunan ay nagsisimula sa unang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo, na kumakatawan sa pasimula ng paghuhukom na pagsisiyasat sa mga buhay para sa Adventismong Laodiceano, at ang huling kapanahunan ay nagsisimula sa ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo, na kumakatawan sa paghuhukom na isinasakatuparan sa patutot ng Babilonia.

Ang tatluhang paglalapat hinggil sa Roma at Babilonya ay kumakatawan sa panlabas na kasaysayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw, samantalang ang tatluhang paglalapat hinggil kay Elias at sa sugong naghahanda ng daan ay kumakatawan sa panloob na kasaysayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ang tatluhang paglalapat ng tatlong “Sa Aba” ay tumutukoy sa mensaheng dumadaloy sa kapwa mga panahong iyon na, kapag pinagsama, ay kumakatawan sa panapos na yugto ng paghatol, na nagsisimula sa sambahayan ng Diyos, at pagkatapos ay sa mga nasa labas ng sambahayan ng Diyos. Itinutukoy ng tatlong “Sa Aba” na ang Islam ang mensahe ng huling ulan, at gayundin ang kasangkapan ng paghatol na ginagamit ng Diyos laban sa mga nagpapatupad ng pagsamba sa araw sa buong sangkatauhan. Ang pagwawakas ng paghatol ay kumakatawan sa “mga araw ng paghihiganti ng Diyos,” kapwa sa Kanyang tumalikod na iglesia at sa mga masasama na nasa labas ng Kanyang iglesia.

Nang pasimula pa lamang ng Kaniyang ministeryo sa iglesia sa Nazaret, ginamit Niya ang Kabanata Animnapu’t Isa ng Isaias upang tukuyin ang Kaniyang ministeryo, mensahe, at gawain, na kinabibilangan ng pagtukoy sa panahon ng paghihiganti ng Diyos. Ang Kaniyang ministeryo, mensahe, at gawain ay naging paunang larawan ng ministeryo, mensahe, at gawain ng isandaan at apatnapu’t apat na libo, sapagkat propetikong sinusundan nila ang Kordero saanman Siya pumaroon.

Ang Espiritu ng Panginoong Diyos ay sumasa akin; sapagkat pinahiran ako ng Panginoon upang ipangaral ang mabuting balita sa mga maamo; sinugo niya ako upang talian ang mga bagbagang puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang pagbubukas ng bilangguan sa mga nagagapos; Upang ipahayag ang taong kinalulugdan ng Panginoon, at ang araw ng

paghihiganti ng ating Diyos; upang aliwin ang lahat ng nagluluksa; Upang ilaan sa mga nagluluksa sa Sion, na sa halip ng abo ay bigyan sila ng kagandahan, ang langis ng kagalakan sa halip ng pagdadalamhati, ang kasuotan ng pagpuri sa halip ng espiritu ng kalumbayan; upang sila'y matawag na mga punong-kahoy ng katuwiran, ang tanim ng Panginoon, upang siya'y luwalhatiin. At kanilang itatayo ang mga dating guho, ibabangon nila ang mga dating pagkatiwangwang, at aayusin nila ang mga lunsod na nawasak, ang mga pagkatiwangwang ng maraming sali't salinlahi. At ang mga dayuhan ay tatayo at magpapastol ng inyong mga kawan, at ang mga anak ng mga dayuhan ay magiging inyong mga magsasaka at mga tagapag-alaga ng ubasan. Nguni't kayo'y tatawaging mga Pari ng Panginoon: tatawagin kayo ng mga tao na mga Ministro ng ating Diyos: kakainin ninyo ang kayamanan ng mga Hentil, at sa kanilang kaluwalhatian ay magmamapuri kayo. Isaias 61:1-6.

Si Jesus ay pinahiran sa Kaniyang bautismo, at ang palatandaang iyon ay sumasagisag sa ika-11 ng Setyembre, 2001, nang nagsimulang bumaba ang pagpapahid ng Espiritu Santo sa mga kumilala na ang pagbubuhos ng huling ulan sa mga huling araw ay naitipo na sa kasaysayan ng mga Milerita, ang mga dating gibang dako na muling itatayo ng isandaan at apatnapu't apat na libo, sa kanilang pagbabalik sa mga dating landas ni Jeremias.

Ang mensahe ng katuwiran ni Cristo mula sa paghihimagsik ng 1888 ay muling naging kasalukuyang katotohanan, at ang mensaheng mula sa paghihimagsik ng 1888 ay ang Mabuting Balita na may kapangyarihang bigkisin ang mga bagbag na puso, ngunit walang kapangyarihang buksan ang matitigas na puso ng may mga mata upang makakita ngunit hindi nakamamalas, at may mga tainga upang makarinig ngunit hindi nakauunawa. Ang mensahe ng katuwiran ni Cristo mula sa paghihimagsik ng 1888 ay siya ring mensahe sa Laodicea na saka muling dumating upang buksan ang pinto ng piitan ng mga bihang ng kasalanan, sa pamamagitan ng Isa na may kapangyarihang magbukas ng mga pintuang hindi kayang buksan ng sinumang tao, at magsara ng mga pintuang hindi kayang isara ng sinumang tao.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, ang mga may tungkuling ihatid ang mabuting balita ay nararapat ding ipahayag ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon at ang araw ng paghihiganti ng Diyos. Ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon ay nagsimula rin noong panahong iyon, at lubos Siyang nakahandang tanggapin ang pagsisisi ng isang taga-Laodicea, hanggang sa dumating ang araw ng paghihiganti ng Diyos sa nalalapit na batas sa Araw ng Linggo sa Estados Unidos. Kung magkagayon, mahahayag ang Kanyang paghihiganti sa isang iglesyang tumangging kilalanin ang panahon ng pagdalaw sa kaniya, at kasabay nito ay magsisimula ang progresibong paghatol sa patutot ng Babilonya.

Sa araw ng Kaniyang pagtanggap, ipinangako Niyang aaliwin ang lahat ng nagluluksa, at ang mga nagluluksa sa Jerusalem ay inilalarawan sa Kabanata Siyam ng Ezekiel. Ang kanilang kaaliwan ay idinudulot ng Mang-aaliw, sa pamamagitan ng pagtanggap sa mensahe ng huling ulan na sa panahong iyon ay ibinubuhos sa kanila. Subalit kung kikilalanin lamang nila ang ulan. Kapag tinaglay na nila ang Mang-aaliw at natupad ang gawaing muling pagtatayo ng mga dating siraang dako, sa pamamagitan ng metodolohiyang "lina sa ibabaw ng linya," na inilalarawan sa sipi ni Isaias bilang gawaing paglalagay ng linya ng propesiya na kumakatawan sa pagkatiwangwang ng

banal na kasaysayan sa ibabaw ng isa pang linya ng propesiya na naglalarawan ng pagkatiwangwang, binabangon nila ang mga pagkatiwangwang ng maraming salinlahi. Kung magkagayon, ang mga “dayuhan” ay tutugon sa mga nagluluksa, na itinataas bilang isang watawat, upang makita ng mga dayuhan.

Ang pagpapahayag ni Cristo ng Kanyang gawain at ministeryo, gaya ng inilahad sa Isaias kabanata animnapu't isa, ay siyang gawain at ministeryo ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang gawaing iyon ay inilarawan sa mga banal na kilusang reporma, at noong 1989, dumating ang panahon ng wakas na siyang inilarawan nang pauna ng lahat ng naunang "panahon ng wakas." Gaya ng isang talata, Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, na kinilalang saligan at pangunahing haligi ng kilusang Millerite, ang talatang siyang saligan at pangunahing haligi ng kilusang Future for America ay Daniel kabanata labing-isa, talatang apatnapu. Para sa mga Millerite, ang liwanag ng pangunahing haligi ay inilarawan bilang liwanag ng pangitain ng Ilog Ulai, at para sa kilusang Future for America ang liwanag ng pangunahing haligi ay inilarawan bilang liwanag ng pangitain ng Ilog Hiddekel.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, na mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap. Testimonies to Ministers, 112.

Ang liwanag ng dalawang pangitain, na isinasagisag ng dalawang ilog, ay magkaugnay at magaganap sa mga huling araw. Ang kanilang "pagkakaugnay" sa isa't isa ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagkatao at pagka-Diyos, na siyang mensaheng paulit-ulit na kinikilala ni Sister White bilang mensahe ni Cristo, sa kontekstong ang pagkatao na pinagsanib sa pagka-Diyos ay hindi nagkakasala. Ang dalawang ilog ay kumakatawan sa mismong pagkakaugnay na iyon.

Walang anumang kulang sa sakdal na pagtalima ang makatutugon sa pamantayan ng hinihingi ng Diyos. Hindi Niya iniwang hindi tiyak ang Kanyang mga hinihingi. Wala Siyang iniutos na hindi kinakailangan upang dalhin ang tao sa pagkakasundo sa Kanya. Dapat nating ituro sa mga makasalanan ang Kanyang huwaran ng pagkatao at akayin sila kay Cristo, na sa pamamagitan lamang ng Kanyang biyaya maisasakatuparan ang huwarang ito.

Inako ng Tagapagligtas ang mga kahinaan ng sangkatauhan at namuhay nang walang kasalanan, upang ang mga tao ay huwag mangamba na, dahil sa kahinaan ng kalikasang pantao, hindi nila makakayang manaig. Si Cristo ay naparito upang gawin tayong 'mga kabahagi ng banal na kalikasan,' at ipinapahayag ng Kanyang buhay na ang pagkatao, na pinagsanib sa pagka-Diyos, ay hindi nagkakasala.

Nagtagumpay ang Tagapagligtas upang ipakita sa tao kung paano siya makapagtatagumpay. Ang lahat ng tukso ni Satanas ay hinarap ni Cristo sa pamamagitan ng salita ng Diyos. Sa pagtitiwala sa mga pangako ng Diyos, tumanggap Siya ng kapangyarihang tumalima sa mga utos ng Diyos, at hindi nagkamit ng anumang kalamangan ang manunukso. Sa bawat tukso ang Kanyang sagot ay, “Nasusulat.” Kaya ibinigay sa atin ng Diyos ang Kanyang salita upang labanan ang kasamaan. Lubhang dakila at mahalagang mga pangako ang sa atin, upang sa pamamagitan ng mga ito ay “maging mga kabahagi tayo sa banal na likas, yamang nakatanaan

sa kabulukang nasa sanlibutan dahil sa pita.” 2 Pedro 1:4.

Sabihin sa tinutukso na huwag tumingin sa mga kalagayan, sa sariling kahinaan, o sa kapangyarihan ng tukso, kundi sa kapangyarihan ng salita ng Diyos. Ang lahat ng lakas nito ay atin. 'Ang Iyong salita,' wika ng mang-aawit, 'ay itinago ko sa aking puso, upang huwag akong magkasala laban sa Iyo.' 'Sa pamamagitan ng salita ng Iyong mga labi ay naingatan ko ang aking sarili mula sa mga landas ng mamumuksa.' Awit 119:11; 17:4. The Ministry of Healing, 181.

Ang paglago ng kaalaman noong 1798 at noong 1989 ay kumakatawan sa pagbubukas ng selyo ng Propetikong Salita ng Diyos. Ang Kanyang Salita ang nagkakaloob ng kapangyarihang madaig gaya ng pagdaig Niya, at "Ipinahahayag ng Kanyang buhay na ang pagkatao, kapag pinagsanib sa pagka-Diyos, ay hindi nagkakasala." Ang pangitain sa Ilog Ulai ay ang marah na pangitain ng Kanyang pagpapakita, na kinakatawan ng propesiya ng dalawang libo at tatlong daang araw. Ang pangitain sa Ilog Hiddekel ay ang chazon na pangitain ng kasaysayang propetiko, na kinakatawan ng propesiya ng dalawang libo limang daan at dalawampung taon. Ang marah na pangitain ay kumakatawan sa pagka-Diyos at ang chazon na pangitain ay kumakatawan sa pagkatao.

Kapwa ang mga ilog ng sinaunang Shinar—ang Ulai at ang Hiddekel, na kilala ngayon bilang ang Tigris at ang Eufrates—ay sa dakong huli’y nagtatagpo sa daanan ng tubig na Shatt al-Arab sa katimugang Irak, at ang Shatt al-Arab naman ay saka bumubuhos sa Golpo Persiko. Ginagamit ni Hesus ang pisikal at ang likas upang kumatawan sa espirituwal, at ang mga pangitaing kaugnay ng dalawang ilog, na ngayo’y nasa proseso ng katuparan, ay kumakatawan sa pag-uugnay ng makatao at ng banal na nagaganap habang ang mga ilog ay dumarating sa katapusan ng kanilang paglalakbay tungo sa dagat. Ang katotohanang ito ay itinatag sa pasimula ng dalawang propesiyang kinakatawan ng dalawang pangitain sa Daniel, kabanata walo, talata 13 at 14. Ang isa sa mga pangitain ay ang tanong, ang isa naman ay ang sagot, at sa lohika ay hindi sila mapaghihiwalay.

Ang pangitain tungkol sa sangkatauhan, na tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo, ay nagsimula noong taong 677 BK, at ang pangitain tungkol sa pagka-Diyos, na nagtatakda sa pagpapakita ni Cristo, ay nagsimula noong taong 457 BK. Ang pag-uugnay ng pagka-Diyos at ng sangkatauhan ay kinakatawan ng dalawang daan at dalawampung taon na nagdurugtong sa dalawang panimulang punto ng dalawang pangitain. Ang dalawang daan at dalawampu ay sagisag ng “pag-uugnay ng sangkatauhan sa pagka-Diyos,” at ito rin ay kinakatawan ng pag-uugnay sa pagitan ng pagdaragdag ng kaalaman sa panahon ng wakas noong 1798 at ng pagdaragdag ng kaalaman sa panahon ng wakas noong 1989.

Ang pormalisadong mensahe na hinango mula sa pagtaas ng kaalaman noong 1798 ay unang iniharap ni Miller noong 1831 (at pagkatapos ay sa pahayagang Vermont Telegraph noong 1833). Ang 1831 ay dalawang daan at dalawampung taon matapos ang paglalathala ng King James Bible noong 1611. Ang King James Bible ay kumakatawan sa isang dalawang-bahaging dokumento ng Lumang Tipan at Bagong Tipan. Ang pasimula at wakas ng dalawang daan at dalawampung taon ay “nagdugtong” ng isang banal na publikasyon sa isang pantao na publikasyon. Ang kabatirang taglay ng pantao na publikasyon ay hinango mula sa banal na liwanag na inalisan ng selyo sa

panahon ng wakas noong 1798, at pagkatapos ay ipinormal sa pamamagitan ng gawa ng isang pantao na kasangkapan, na nagsimulang ilathala ito noong 1831. Ito ay isang banal na publikasyon, na may mensaheng sinelyuhan ng Diyos, na pagkaraan ay inalisan ng selyo ng sangkatauhan, at saka iniharap ng isang pantao na kasangkapan. Ang salitang Hebreo na isinasalin bilang “publish” sa Salita ng Diyos ay nangangahulugang tumawag, sumigaw (sa), (maging) bantog, panauhin, mag-anyaya, magbanggit, (magbigay ng) pangalan, mangaral, magpahayag, magbigkas, maglathala. Sinimulan ni Miller na ilathala ang kaniyang mensahe noong 1831, at noong 1833 ito ay literal na inilathala sa Vermont Telegraph.

Ang mensaheng napormalisa na nagmula sa paglago ng kaalaman noong 1989 ay unang nalathala noong 1996 (sa magasin na The Time of the End), dalawang daan at dalawampung taon matapos ang paglalathala ng dalawang banal na dokumento na kilala bilang Declaration of Independence noong 1776 (at pagkaraan nito ang Constitution of the United States) noong 1789. Ang pasimula at wakas ng dalawang daan at dalawampung taon ay nag-uugnay sa pagka-Diyos at sa sangkatauhan, at ginagawa nito iyon sa pamamagitan ng paglalathala ng dalawang makadiyos na dokumento, na nagsimula noong 1776. Nang mabuksan ang selyo ng aklat ni Daniel sa panahon ng wakas noong 1989, ang mensaheng napormalisa na naibunga sa pamamagitan ng gawain ng isang kasangkapang pantao ay nalathala noong 1996. Ang pagkakasunod-sunod ay: isang makadiyos na paglalathala, saka pagbubukas ng selyo, at pagkatapos ay isang makataong paglalathala.

Sa dalawang panahon ng wakas, nakikilala ang tatlong hakbang ng katotohanan. Pareho silang nagsisimula sa isang banal na publikasyon bilang unang hakbang, at nagwawakas sa isang makataong publikasyon na nagpapaliwanag ng isang banal na mensahe. Ang gitnang hakbang ay yaong kapag inalis ng Leon ng lipi ni Juda ang selyo ng banal na mensahe para sa partikular na kasaysayang iyon, at pagkatapos ay pumipili Siya ng isang taong kasangkapan upang tipunin ang liwanag na naalis ng selyo mula sa banal na dokumento. Kapag nagaganap ang pag-alis ng selyo, nahahayag ang paghihimagsik ng mga masama na hindi nakauunawa sa paglago ng kaalaman. Kaya, ang isang banal na publikasyon ay kinakatawan ng unang titik ng alpabetong Hebreo, ang paglago ng kaalaman ay kinakatawan ng ikalabintatlong titik kung saan nahahayag ang paghihimagsik, at ang makataong publikasyon ng natatanging banal na mensahe para sa kasaysayang iyon ay ang huling titik ng alpabetong Hebreo; at kapag pinagsama, ang tatlong titik ay nangangahulugang "katotohanan".

Ang mga pangitain sa mga Ilog Ulai at Hiddekel, na ngayo’y nasa proseso ng katuparan, ay nagpapahayag na, sa mga huling araw, ang pagtaas ng kaalaman mula sa kapwa ilog ay nagsasanib upang patunayan na ang pagka-Diyos na kaisa ng pagkatao ay hindi nagkakasala. Natanggap ni Daniel ang pangitaing kumakatawan sa pagpapakita ni Cristo sa pagtatapos ng propesiya ng dalawang libo’t tatlong daang taon, noong 1844, habang siya’y nasa pampang ng Ilog Ulai.

At nakakita ako sa isang pangitain; at nangyari, nang ako’y nakakita, na ako’y nasa Shushan, ang palacio, na nasa lalawigan ng Elam; at nakakita ako sa isang pangitain, at ako’y nasa tabi ng ilog ng Ulai. Daniel 8:2.

Tinanggap ni Daniel ang pangitain na kumakatawan sa pangitain ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ng kasaysayang propetiko habang nasa pampang ng Ilog Hiddekel.

At nang ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel. Daniel 10:4.

Pagkaraan noon, tinukoy ni Gabriel ang layunin ng pangitaing chazon ng Ilog Hiddekel sa talatang labing-apat.

Ngayon ay naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagka't ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:14.

Ang pangitain na ibinigay sa tabi ng Ilog Ulai ay tumutukoy sa “pagpapakita” ni Cristo (pagka-Diyos) nang bigla Siyang dumating sa Kaniyang templo noong Oktubre 22, 1844. Kinakatawan nito ang “pagka-Diyos” na pumasok sa templo ng mga Millerites (sangkatauhan) sa petsang iyon, sapagkat ang Araw ng Pagbabayad-sala, na ang ibig sabihin ay araw ng “at one-ment,” ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at sangkatauhan. Ang pangitain na ibinigay sa tabi ng Ilog Hiddekel ay tumutukoy sa kung ano ang sasapit sa bayan ng Diyos (sangkatauhan) sa mga huling araw.

Ang pasimula ng pangitain ng “pagpapakita” ay noong taong 457 BK. Ito ay dalawang daan at dalawampung taon mula sa 677 BK, ang panimulang taon ng panahong propetiko na tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo. Ang wakas ng dalawang daan at dalawampung taon na pinagdugtong sa panimulang punto ng dalawang pangitain ay tinandaan ng Kahangahangang Tagabilang, na siya ring Kahangahangang Dalubwika sa Habakuk 2:20.

Nguni't ang Panginoon ay nasa kaniyang banal na templo: tumahimik ang buong lupa sa harap niya. Habakuk 2:20.

Ang ugnayan ng pagkatao at pagka-Diyos na sa pasimula ay ipinakita sa pamamagitan ng mga panimulang punto ng dalawang propesiya ay natukoy sa kapwa nilang katapusan sa pamamagitan ng kabanata at talatang naglarawan ng pagpapakita ng Pagka-Diyos na biglang darating sa templong Kaniyang itinayo sa loob ng apatnapu't anim na taon, na nagsimula sa panahon ng wakas noong 1798, at nagtapos makalipas ang apatnapu't anim na taon noong Oktubre 22, 1844.

Hindi ba ninyo nalalaman na kayo ang templo ng Diyos, at ang Espiritu ng Diyos ay nananahan sa inyo? Kung sinuman ay dumungis sa templo ng Diyos, siya'y wawasakin ng Diyos; sapagkat ang templo ng Diyos ay banal, at kayo ang templong iyon. 1 Corinto 3:16, 17.

Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, alinsunod sa pangitain ng “pagpapakita,” tinukoy ni Habacuc na ang Panginoon ay nasa Kanyang banal na templo. Itinayo Niya, sa loob ng apatnapu't anim na taon, ang templong giniba at niyurakan sa loob ng dalawang libo limang daan at dalawampung taon.

At sabihin mo sa kaniya, Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo: Narito, ang lalaking ang pangalan ay Ang Sanga; at siya'y sisibol mula sa kaniyang dako, at itatayo niya ang templo ng Panginoon: Siya nga ang magtatayo ng templo ng Panginoon; at tataglayin niya ang

kaluwalhatian, at uupo at maghahari sa kaniyang trono; at siya'y magiging saserdote sa kaniyang trono; at ang payo ng kapayapaan ay sa pagitan nilang dalawa. At ang mga putong ay mapapasa kina Helem, Tobijah, Jedaiah, at Hen na anak ni Zephaniah, bilang alaala sa templo ng Panginoon. At ang mga nasa malayo ay paririto at magtatayo sa templo ng Panginoon, at inyong malalaman na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin patungo sa inyo. At mangyayari ito, kung inyong susundin nang buong sikap ang tinig ng Panginoon ninyong Diyos. Zacarias 6:12-15.

Sa Juan 2:20, matapos linisin ni Cristo ang templo—na, ayon kay Sister White, ay isang katuparan ng ikatlong kabanata ng Malakias, gaya rin ng Oktubre 22, 1844—ang Sugo ng Tipan ay biglang dumating sa Kanyang templo.

Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Sirain ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay itatayo kong muli. Kaya't sinabi ng mga Judio, Apatnapu't anim na taon ang ginugol sa pagtatayo ng templong ito, at itatayo mo ba ito sa tatlong araw? Ngunit ang tinutukoy niya ay ang templo ng kanyang katawan. Juan 2:19-20.

Bilang katuparan ng Malakias kabanata tatlo, si Cristo ay biglang naparito sa Kanyang templo nang nilinis Niya ang templo sa pasimula ng Kanyang ministryo sa Juan kabanata dalawa, na sumagisag sa Oktubre 22, 1844. Ang paglilinis ng templo ni Cristo sa Juan kabanata dalawa, at ang Oktubre 22, 1844, ay katuparan ng Malakias kabanata tatlo. Sa Juan kabanata DALAWA at talatang DALAWAMPU, ipinabatid sa atin na ang templong pantao ay naitayo sa loob ng apatnapu't anim na taon, at ang templong dibino ay ibinangon sa loob ng tatlong araw. Ang templong pantao ay nagiging "banal na templo" ni Habakuk lamang kapag ang pagka-Diyos ay biglang pumapasok dito, gaya ng nangyari noong Oktubre 22, 1844, sapagkat ang pagka-Diyos na pinag-isa sa pagkatao ay hindi nagkakasala. Ang mga pangitain ng dalawang dakilang ilog ng Shinar ay kumakatawan sa katotohanang ang pagkatao na pinag-isa sa pagka-Diyos ay hindi nagkakasala.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagsasaalang-alang sa ikaapatnapung talata ng ikalabing-isang kabanata ng aklat ni Daniel sa susunod na artikulo.

Kayo rin, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayong bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. 1 Pedro 2:5.